

Háy János

A PITYUBÁCSI FIA

Szereplők:

Pityu (negyvenes Budapestre költözött férfi)

Jani (nagyvenes vidéki férfi, Pityu unokatestvére)

Marika (Jani felesége)

Gyerek (tizennégyéves vidéki fiú, Jani és Marika fia)

Laci (tizennégyéves vidéki fiú a Gyerek haverja)

A Pityu bácsi fia (14 éves budapesti fiú)

Első rész

1. jelenet

(Kamra)

Pityu: Jól megvagytok itt

Jani: Jól.

Pityu: A Marika is nagyon rendes.

Jani: Nagyon.

Pityu: Csendes hely. Mintha be lenne az ember füle dugva vattával.

Jani: Ja. Itt nincs hangzavar.

Pityu: Esetleg az állatok.

Jani: Néha a tyúkok, hogy kot, meg a libák.

Pityu: Meg reggel a kutyák. Az azért szar lehet.

Jani: Micsoda?

Pityu: Hajnalban a kutyák. Nehéz megszokni.

Jani: Olyanok, mint nálatok a hetes busz.

Pityu: Mért olyanok?

Jani: Hajnalban beindulnak.

Pityu: Az igaz, a hetes is hajnalban.

Jani: Ahogy a kutyák.

Pityu: Minek ugatnak annyira.

Jani: Berregni nem tudnak, nem igaz.

Pityu: Persze, de nem értem, hogy mért, hogy semmi hang nincsen, olyan csend van, mint egy kályhacsőben, csak kezd felkelni a nap és akkor belefognak.

Jani: Bele, olyanok, hogy pont akkor bele.

Pityu: Hát ez az. Belefog az összes, hogy végig zeng az egész Dózsa utca például, meg a Kosútlajos utca is, azt nem értem, hogy az mért van; hogy ki szól nekik, hogy most ugassatok. Hogy mi irányítja őket. Mintha egyszerre rúgnák oldalba őket egy kurva nagy bakancsbal. Mert a busznál csak ott van a sofőr, meg az egész békává. Hát ott megmondják, hogy mit kell csinálni, hogy öthúszkor kihúzz az első járat, de ki szól ezeknek a hülye dögöknek.

Jani: Nem tudom. Jön haza a Krekács Béla bebaszva. Pont akkor. És ő.

Pityu: És a többi faluban, ott hogy van, bejárja a Béla az egész világot?

Jani: Mindenütt van egy Béla, ez olyan általános dolog.

Pityu: De hajnalban már nem lehet, mert a Karesz már tizenegykor kilöki a Bélát, hogy záróra.

Jani: Az igaz, hajnalban már vagy otthon van, vagy meg haza se tud menni. Mert olyan a Béla, hogy elér mondjuk a patakhídhöz, aztán ott beesik a híd mellé az árokba.

Pityu: Beesik, olyan kurva magasról?

Jani: Be, és ott alszik meg hány rá a füre. Meg a biciklire, ha az is vele volt.

Pityu: Télen is.

Jani: A bicikli?

Pityu: Nem, hogy akkor is beesik-e.

Jani: Télen még jobban, mert csúszik. A gyerekek direkt kicsúszkálják.

Pityu: A Béla miatt?

Jani: Nem, hogy az öregasszonyok elessenek.

Pityu: Azért a gyerekeket sem kell félteni.

Jani: Hát nem olyanok, mint a szentképeken. Kis gecik. Aztán hiába van minden évben combnyaktörés. Letagadják.

Pityu: Uszöggel is kilövik a másik szemét.

Jani: Ja, nem gondolják, hogy vak lesz.

Pityu: Meg légpuskával, hallottam.

Jani: Meg olyan is volt, hogy az egyik hülye a kistestvérének mondta, hogy dugja a konnektorba a muterja hajcsatját, mert akkor lesz valami különleges.

Pityu: És bedugta?

Jani: Be. Agyon is baszta az áram.

Pityu: Nem értem, mért kell egy gyereknek ilyennek lenni.

Jani: Olyanok, mint a fölnőttek, csak nem látszanak annyira.

Pizyu: Hogyhogy nem?

Jani: Hogy kisebbek.

Pityu: Az igaz. Különben nem fagy meg?

Jani: Micsoda?

Pityu: Ott a Béla, mikor leesik az árokba.

Jani: Lángol a gyomrában a pálinka. Olyan az egész fickó belül, mint egy erdőtűz. Még a haja is kiveresedeik.

Pityu: Az égből valami?

Jani: Mi van az éggel?

Pityu: Hogy onnét jelzi valami a kutyáknak.

Jani: Ja, a kutyáknak.

Pityu: Valami sugárzás.

Jani: Az lehet.

Pityu: Vagy valami bogár akkor ébred és az idegesíti őket?

Jani: De a bogár mért pont akkor ébred?

Pityu: Hát épp ezt nem értem. Mert ha a bogár, akkor a bogárról nem tudjuk, hogy hogy van akkor, meg hogy ez mióta tart így, és hogy nem készültek ki az emberek idegei annyi idő óta attól a kibaszott állandó csaholástól.

Jani: Lehet, hogy kikészültek.

Pityu: Hogyhogy ki?

Jani: Hát hogy már kikészültek, és pont ilyenek vagyunk kikészülve. És ha nem lennének kikészülve az idegeink, akkor másmilyenek lennénk. Ki tudja, milyenek voltunk előtte, ha már utána vagyunk.

Pityu: Hogy minden azok miatt a kurva kutyák miatt van? Az egész vietnámi háború például, hogy ha nem lennének a kutyák, akkor az se lenne, meg nem lett volna semmi, ami régen volt. Egy csomó dolog, amit tanultunk történelemből, akkor nem lett volna. Az oroszok nem jöttek volna be, a németek meg nem mentek volna ki. Mondta is a Ganzban egyszer egy ember, hogy ha nem ez lett volna a történelem, akkor más lett volna, hogy a pápák is rabszolgatartók voltak, a híres szobrászok meg rabszolgák, hogy azok a szobrok is, amik úgy néznek ki tényleg, mint az igazi emberek, hogy még a cipőfűzője is meg van neki csinálva, azok mind üresek belül, mert nem is szobrok, hanem ilyen betonszerű anyaggal leöntött rabszolgák, de a rabszolga már kirohadt belőlük. Konganak is, ha megkopogtatják. Mondta az az ember, valami baptista volt, vagy mormota vagy mi.

Jani: A mormota az nem egy állat?

Pityu: Nem az is vallás. Már ennyi vallás van, nagyobb helyeken. Jó, itt a faluban csak katolikus, meg református, de Pesten majdnem mindenki más vallású. És onnét lehet tudni ilyen dolgokat, mert azok másképp gondolkodnak a

dolgokról és olyanokat is elmondanak, amit még a pápák is letagadtak, meg a szentek is.

Jani: Fú Pityukám, azért ott Pesten nagyon összezavarják az embereket.

Pityu: Hogyhogy össze?

Jani: Hát hogy beszélnek összevissza mindent. Az ember meg meghalja, érted, úgy gondoltam, hogy össze, hogy meghallja.

Pityu: Hát persze, hogy beszélnek és az ember hallja. Nem lehet nem hallani, amit hallasz. És mindenhol beszél valaki.

Jani: Ja, annyian vannak, hogy mindenhol van valaki.

Pityu: Ahol meg nincsen senki, ott meg ott van a rádió, meg a tévé. Az is mindig beszél.

Jani: Meg a hangosbemondó.

Pityu: Milyen hangosbemondó?

Jani: Hát a pályaudvaron például, hogy személyvonat indul, meg kettős vágány.

Pityu: Szóval mindenütt. Otthon meg ha te nem beszélsz, vagy az asszony se, akkor áthallatszik a szomszéd, akkor meg az mondja.

Jani: Hallani, mit mond a szomszéd?

Pityu: Tisztán, a szavakat rendesen, még ha suttognak akkor is. Hogy oltsd le a villanyt, ilyeneket is.

Jani: Akkor az is hall titeket. Olyan mintha lehallgatókészülék lenne a fal, egy nagy mikrofon. Még jó, hogy nem átlátszó.

Pityu: Micsoda?

Jani: A falak, mert akkor aztán tisztára olyan lenne, mintha színpadon lakna az ember. Hogy mindent látnának belőle, hogy mikor vakarja meg a tőkét, ilyesmit.

Pityu: Nem átlátszó. Vasbetonból vannak. Nagyon korszerű.

Jani: Jól hangzik, hogy vasbeton, nem olyan, mint hogy téglá. Az olyan vidéki dolog, majdnem olyan, mint hogy vályag.

Pityu: Az biztos, a vasbeton nagyon korszerű. Egy vasbetonelem egy fal, néha kettő is.

Jani: Az jó hogy az ember hallja, mit csinálnak mások, de rossz lehet arra gondolni, hogy azok is hallanak téged.

Pityu: Sokat hallgatunk, akkor nem hallanak, ha hallgatunk. És az asszony is sokat hallgat, a gyerek meg napköziben, meg a téren.

Jani: Szar ott az ennivaló.

Pityu: Hol?

Jani: A napköziben.

Pityu: De legalább van.

Jani: Itt falun csak az jár napközibe, akikkel kibasznak a szülei.

Pityu: Nálunk mindenki. (*Kutyaugatás*) Már megint vonyít, tényleg kikészíti az embert.

Jani: Persze nem kéne mindent megjegyezni.

Pityu: Mit nem kéne megjegyezni?

Jani: Amit Pesten mondanak. Olyan sok hülyét is szoktak.

Pityu: De elfelejteni se könnyű, ha mindig hallod. Jó szag van itt.

Jani: Kolbász. Fokhagymás.

Pityu: Azt érzem a fokhagymás hússzagot, meg a füstölést.

Jani: Hát nem is lángolt, mert azt csak a gyárakban csinálnak, lángoltkolbász, mert nincs idejük kivárni a füstölést.

Pityu: Összeszaladt bennem a nyál.

Jani: Hát azt nem csodálom. Főleg, ha ha ritkán érez ilyet az ember.

Pityu: És én ritkán.

Jani: Különben ez nem étel, érted.

Pityu: Hogyhogy nem étel?

Jani: Hogy inkább gyógyszer. Még a rákra is jó.

Pityu: Milyen rákra?

Jani: Mindenféle. Mikor már a morfium nem hat, akkor ebből napi tíz deka még meggyógyíthat.

Pityu: El is tudom hinni, hogy jó, mert ennek nincs olyan műtrágyaíze, mint a gyógyszernek.

Jani: Csak nincs szabadalmaztatva, mert a gyógyszergyárak nem hagyják.

Pityu: Hát persze, nekik a morfium az üzlet, meg a kalmápirin.

Jani: Tegyéél el egy szálat. Jól jön ott Pesten. Még az utcára is leviheted.

Pityu: Minek vinném az utcára?

Jani: Hát abban a bűdösben ilyen jó szag, azért megváltoztatja az ember kedvét.

Pityu: Az igaz. Ez a szag már önmagában hangulat. Olyan jóérzés.

Jani: Akkor nyomj egyet a táskádba. Befér az oda.

Pityu: Teszem, teszem, persze, hogy elteszem, mert aztán ilyen tényleg nincsen a boltban.

Jani: Ja, ha boltban lenne, akkor nem itt lenne.

Pityu: De itt van.

Jani: Itt. Azért ilyen, mert itt van.

Pityu: Akkor egy másikat is raknék, mert ugye, ilyen azért csak itt van, tényleg. Megmutatom a szomszédoknak, hogy milyen rokonaim vannak vidéken, hogy mit csinálnak, mert azok aztán nem tudják, hogy vidéken mi a jó. Hogy ott aztán vannak ilyen kolbászok.

Jani: Honnét tudnák. Disznót is csak szétszedve láttak. Nem tudják, milyen egészben. Hogy van neki szeme és lát, azt nem tudják.

Pityu: Pláne egy főorvos, mint a mi szomszédunk.

Jani: Főorvos a szomszédotok?

Pityu: Röntgenfőorvos.

Jani: Azok között is van főorvos?

Pityu: Az biztos, aki a legjobban tudja az átvilágítást, érted, hogy pont annyi időt engedí rád a sugarat, amennyire kell.

Jani: A többi nem úgy csinálja?

Pityu: Vannak, akik úgy ráeresztik az embere, hogy rögtön rákos lesz ott a fülkében.

Jani: Rákos?

Pityu: Ja a férfiak tüdőrákosak, a nők meg mellrákosak.

Jani: Így kibasznak az emberekkel, ezt nem gondoltam volna. A nők mért lesznek épp mellrákosak, különben?

Pityu: Mert a mellük fogja föl a sugarat. Aztán le kell vágni. Tudod hány nővel basztak ki így?

Jani: És akkor nincs mellük?

Pityu: Nincs, mert a hülye ráengedte a sugarat.

Jani: Azt a kurva életét. És az orvost nem sittelik le?

Pityu: Nem, hanem a haverja csinálja utána a műtétet. Így összefüggenek a dolgok.

Jani: Bazmeg, ez marha kemény. Maffia.

Pityu: Az. Különben följöttek egyszer a Marikával. Mer a Marika az nagyon rendes nő, az biztos, hogy rendes, hogy itt is milyen rend van a kamrában, pedig ez csak egy kamra. Nálunk még a vitrinbe se. Ha földől egy pohár ott marad földölve egy hétig is. Lassan már meg se látjuk, hogy úgy van. Néha az a furcsa, mikor vissza lesz állítva. Az a szokatlan, amikor úgy van, ahogy lennie kell.

Jani: Sok a munka biztos, meg a közlekedés, az is idő. Leköti az asszonyt. Meg egy üres pohárnak amúgyis mindegy. Még kirakatban is van ilyen.

Pityu: Milyen?

Jani: Hogy el van fektetve a pohár, direkt.

Pityu: Ja, az igaz. Meg van az anyja is.

Jani: Kinek az anyja?

Pityu: Hát az asszonynak. Érted, oda is menni kell.

Jani: Ja, menni, az biztos, az anyja az mégiscsak az anyja neki.

Pityu: Meg nem is akarnám, hogy haragudjon. A gyerek miatt.

Jani: Mért, a gyerek miatt mért?

Pityu: Mert neki meg a nagyanyja.

Jani: Az igaz, ha az asszonynak az anyja, akkor neki a nagyanyja, és az a gyerekek se lenne jó, ha a nagyanyja nem szeretné.

Pityu: Nem, az neki nem lenne jó, meg nekem se.

Jani: Neked miért nem?

Pityu: Azt mondanák, hogy miattam, hogy én nevelem ellenük a gyereket, pedig nem nevelem. Én azt nem csinálnám.

Jani: Hát, te nem olyan vagy, az biztos, meg nem lenne jó neked se.

Pityu: Micsoda?

Jani: Ha nem szeretné a gyerek a nagyanyját, az nem lenne neked se jó.

Pityu: Az nem.

Jani: Akkor menjünk különben?

Pityu: Hová?

Jani: Hát Pestre.

Pityu: Persze, hogy gyertek, aztán megnézzük a Metrót. Az azért nagyon nagy szám. Bent a föld alatt, ott megy a vonat, érted, olyan, mint egy játék a vonat. Úgy megy ott, hogy az ember csak bámul, van egy nagy alagút a város alatt, alatta a házaknak, meg az utcáknak és még a Duna alatt is átmegy.

Marika érkezik

Marika: Azt ne monddad Pityukám, hogy a Duna alatt, akkor befolyna a víz.

Pityu: Ugye, ugye mekkora szám, a Marika még el se hiszi akkora, pedig nem folyik oda a víz, még csak nem is csepeg, mert olyan mélyen van, hogy nem is hallani a Dunát, annyira.

Marika: Egyszerűen nem lehet elképzelni, hogy ott még vonatok járnak annyira mélyen. Hogy lehet olyan mélyre lemenni, az a marha sok lépcső, hát az én térdeimmel...

Pityu: Mozgólépcső, Marikám, mozgólépcső.

Marika: Micsoda? Milyen lépcső?

Jani: Mozgó, hallod, mit mond a Pityu.

Marika: Hallom, csak nem értem, hogy mi az.

Pityu: Mint a szállítószalag, hogy forog körbe, érted?

Marika: A lépcső forog körbe? És ha nem száll ki az ember, akkor mi van?

Körbeviszi, vagy micsoda?

Pityu: Hát Marika, te ott biztos be fogsz tojni, ha meglátod, hogy ott megy a lépcső. Te lehet, hogy rá se mersz majd ugrani.

Marika: Mért, ugrani kell?

Pityu: Hát nem olyan nagyot, csak kicsit.

Jani: Volt olyan, hallottam.

Marika: Milyen?

Jani: Hát olyan, hogy becsípte egy asszony szoknyáját, aztán letépte, és az asszony egész a Duna alá ment bugyogóba, mert visszafelé nem lehet menni.

Aki ott rálép, annak végig kell mennie, ha nincs rajta semmi, akkor is.

Marika: Meztelen is?

Jani: Úgy is, mert ott nem lehet kilépni, nem olyan hely.

Pityu: Ez nem igaz, Janikám, ezt csak kitalálták.

Jani: Mondjuk, én nem láttam, de mondták azok, akik látták.

Marika: De be tudja csípni az embert?

Pityu: Elvileg esetleg, a ruháját, de azért nem hiszem, hogy be bírja.

Marika: Mondjuk az se nagyon jó, ha elvileg, mert akkor azért lehet.

Pityu: Lehet, de nem lesz.

Jani: Honnét tudod?

Pityu: Mert még soha nem volt olyan.

Jani: Egy csomó dolog csak akkor van, amikor lesz. Előtte nem volt. Érted, metró se volt. És most van.

Marika: Meg busz se.

Pityu: Majd megmutatom, aztán látni fogjátok, hogy nem. Az ember nem gondolhat mindig arra, hogy az mind lehet, ami eddig nem volt.

Marika: Jó, csak azt azért, szoknya nélkül a mozgólépcsőn.

Pityu: Észre se veszed és rajta vagy, mert ott aztán nem lehet ácsorogni, hogy most megállok, mert félek, hogy becsípi a ruhát, mint a krumpliföld előtt, mert ott rohannak mögötted az összes pestiek, mint egy áradat, olyan, egy nagy hullám emberekből.

Jani: Hogy ott tudnak lenni mindig, ahol a többiek. Mért mindig odamennek, ahova mások. Ezt se lehet érteni, hogy mért indulnak el ugyanabba az irányba. Pont az összes, mint a kutyák, tényleg.

Marika: Hogyhogy a kutyák?

Jani: Hogy azok is nem egyszerre elkezdik hajnalban.

Marika: Az igaz, hogy nagyon el tudják kezdeni. Az egyik hülye fölébred, aztán a többi már megy utána, hogy vonyít.

Pityu: Csak egy ébred föl, a többi nem?

Marika: Hát először csak egy. A többi csak utána.

Jani: De az mért ébred föl, az az egy mért?

Marika: Mert hülye, azért, csak mert hülye, vagy bezabált este és a gyomra.

Jani: Lehet, hogy Pesten is csak egy hülye van, aztán mindenki azt követi?

Marika: Lehet, mint a filmekben, hogy egyet üldöz az egész vadnyugat.

(nevetnek)

Pityu: Azért ez nem annyira vicces Marikám, mert ha nem mozdulsz, akkor mit gondolsz, mit csinálnak, na mit?

Marika: Na mit Pityukám?

Pityu: Rálöknek, mint egy krumpliszákot, érted hassal repülsz rá.

Marika: A mozgólépcsőre rá?

Pityu: Rá mert azok nem érnek rá várni, érted. Te ráérsz nézni, hogy elered-e az eső, de ott minden mozog, ott aztán nincs megállás, ha valaki nem halad, hát azt elsodorják, már repül is a Duna alá az alagútba.

Marika: Fú, azért nagyon veszélyes egy ilyen metró.

Jani: Ezek a korszerű dolgok mind ilyen veszélyesek, érted, mint a röntgen is, hogy rákot lehet tőle kapni.

Marika: Annyira, hogy rákot is.

Jani: Annyira.

Pityu: Jó veszélyes, de gyorsabb is.

Marika: Azért, ha rákot kapsz, akkor már mindegy, hogy gyorsabb.

Jani: Ja, akkor már nincs hova sietni, az biztos.

Pityu: De én nem vagyok rákos.

Jani: Persze, hogy nem vagy, nem azért mondtuk, csak...

Pityu: Szóval nekem számít, hogy 55 perc alatt érek a munkahelyemre. Amikor meg nem volt metró, nyolcvan perc volt.

Marika: Oda-vissza?

Pityu: Hogyhogy oda-vissza?

Marika: Hogy úgy 55.

Pityu: Hogy oda is annyi, meg vissza is.

Marika: Az most akkor gyors?

Pityu: Az nagyon gyors, mert jó helyen lakok, azért olyan gyors minden.

Jani: És az ott számít, hogy gyors, mert ott nagyon halad minden előre.

Pityu: Hát föl kell venni a tempót, mert különben lehamnának, érted.

Marika: Hol hagnak le?

Pityu: Például az utcán és később érsz a lámpához, a lámpa meg akkor már piros, csak egyel későbbnél mehatsz át.

Marika: Fú, de bonyolult Pesten élni, hogy ilyen gyorsan ennyi mindenen kell gondolkodni.

Jani: Hát nem volt könnyű a Pityunak ott megszokni.

Pityu: Nem volt egyszerű. Tényleg följöhetnek akkor, és aztán majd megmutatom, hogy milyen.

Marika: Micsoda?

Pityu: Hát a metró, ha jöttök, akkor odamegyünk mozgólépcsőzni.

Marika: Ez nagyon jól hangzik.

Jani: Jó, akkor fölme gyünk. De visszük a gyereket is, hadd lássa.

Pityu: Hát persze, neki ez a nagy látványosság, nem a Halászbástya. A Halászbástyát leszarják a mai fiatalok. A mozgólépcső, meg a metró, az a szám, mert tisztára olyan, mint a vidámpark, csak olcsóbb a jegy.

Marika: Azért én kicsit még mindig félek.

Pityu: Én is ott leszek. Nem kell félni Marikám, majd besegítek. Olyan jó szaga van ennek a kolbásznak, ha jöttök akkor ti is ehetnétek belőle. Akkor még ezt a rövidebb szálát. *(Újabb szálát nyom a táskába)*

Jani: Majd mi is együnk ott nálatok?

Pityu: A sok újdonság között jól fog jönni egy kis hazai megszokott íz. Amikor vacsorára előveszem, nekem is mindig eszembe jut, hogy milyen csend van itt nálatok, meg a Marika is milyen rendes asszony. Tényleg kevés ilyen van.

Marika: Esetleg egy kis szalonnát nem vinnél?

Pityu: Az is nagyon jól néz ki. Látszik hogy ezt se gyárban füstölték, meg az a kis húscsík is jól mutat rajta. Szóval eszembe jut minden itt. Mondjuk a kutyákra nem szoktam gondolni, azokra direkt nem.

Jani: Pedig azok is szeretik.

Pityu: Mit, a csendet?

Jani: Nem a kolbászt.

Pityu: Azért ilyen kolbászt bűn lenne a kutyáknak adni.

Jani: Nem is jut nekik. Legfeljebb a szaga, ha vacsora után rájuk lehel az ember.

Pityu: Na, akkor még ezt a kisebb szalonnadarabot beteszem, jó, hogy ezt a nagyobb táskát hoztam.

Marika: Szerencse, mert ebbe sok fér.

Pityu: Aztán majd nálam Janikám, hozd csak a családot, meg a gyereket, meg a Marikát. Szevasztok.

Jani, Marika: Szevasz Pityu.

2. jelenet

(Konyha)

Marika: Azért nagy dolog ez a Budapest.

Jani: Persze hogy nagy. Főváros.

Marika: Még Szob is nagy a faluhoz képest, meg Vác is, de Budapest, az azért tényleg a legnagyobb.

Jani: Ha nem az lenne, akkor Vác lenne a főváros például.

Marika: Mért pont Vác?

Jani: Ha nagyobb lenne, mint Budapest.

Marika: Akkor biztos, ha mondjuk nem lenne, még egy Vácnál is nagyobb város.

Jani: Mindig a legnagyobb a főváros.

Marika: De hogy a föld alatt vonatozni, ezt nehéz elképzelni.

Jani: Mint a hernyók.

Marika: Hogyhogy hernyók.

Jani: Hogy olyanok az emberek, mint a hernyók, hogy vájnak egy lyukat a földbe és ott járkálnak. Hogy állsz a földön és nem tudod, hogy a talpad alatt hány hernyó csuszlong.

Marika: A hernyók különben látnak?

Jani: A sötétben?

Marika: Az igaz, hogy hiába volna szemük, mert akkor az ott nem jelentene semmit, hacsaknem ilyen világító, mint a szentjánosbogarak.

Jani: Hernyólámpa. *(Nevet)*

Marika: Azt nem tudom, hogy a sötétből nem látnak, vagy azért vannak eleve ott, mert amúgyse látnak?

Jani: Azt nem lehet tudni, hogy miért van így. Ez is valami fejlődés, hogy van, ami a föld alá fejlődött. De hogy miért pont így fejlődött, azt persze nem lehet tudni. Az a legnagyobb baj, hogy végülis semmiről nem lehet tudni, hogy miért van éppen úgy. Hogy például a hernyó azért él a földben, mert nem lát, vagy azért nem lát, mert a földben él. Vagy a madaraknál, hogy azért repülnek, mert szárnyuk van vagy azért van szárnyuk, hogy repüljenek.

Marika: Ezt a madarakkal hogy érted?

Jani: Nem tudom, de bizots nem úgy, ahogy mondtam, csak egy csomószor nem tudom pont azt mondani, amit gondolok. Ez is hogy van, amikor gondolom, hogy ezt fogom mondani, akkor még pont az, amit ki akarok mondani, de amikor kimondom, nem az lesz. Mért van ez is így? Mért nem ugyanaz, amit gondolok, meg amit mondok. Vagy ha ugyanaz, akkor a másik meg mást ért rajta. Hogy te sem érted mindig, hogy én hogyan gondoltam azt, amit mondtam, pedig mi együtt lakunk. Hát hogy értené meg az, akit nem is ismerek. Vagy a Pityu is, aki nem is itt lakik.

Marika: Az is lehet, hogy mi se értjük a Pityut, nem?

Jani: Hát, én mindent értettem, amit mondott.

Marika: De hogy mire gondolt.

Jani: Hát azt lehet, hogy nem, hogy mire gondolt, ha egyáltalán gondolt valamire. Persze még azt se lehet eldönteni, hogy nem.

Marika: Különben a vakond se lát.

Jani: Most ezzel mit akarsz, hogy a vakond se?

Marika: Hogy van neki szeme és mégsem lát.

Jani: Biztos van amelyik eleve nem lát, és van olyan, amelyik megvakult közben, mert annyit volt a sötétben, mint a bányaló.

Marika: Annak nem kiszúrták a szemét?

Jani: Kiszúrták? Direkt? Ezt el tudod képzelni? Kifordul a gyomrom. Hogy a bányászok ilyet csinálnak.

Marika: Csak azt nem tudom, hogy velünk mi lesz, ha így a föld alatt kezdünk élni, hogy metró, meg aluljáró.

Jani: Ott van villany.

Marika: Az igaz.

Jani: Milyen szar lehet egy áramszünet. Benragadni a Duna alatt, úr isten, azért jó, hogy nem lakunk Pesten.

Marika: Én egyszer kipróbálom, aztán többet nem, azt biztos nem bírnám ki, a Duna alatt.

Jani: Meg minden mozog.

Marika: Hogyhogy mozog?

Jani: Hogy az emberek is, meg a járművek is. Aki megáll, azt fellökik, annyira mozognak. Azért van annyi karambol, mert valaki meg akart állni, de ott aztán nem lehet megállni, mert mozog az egész város, még a házak is mozognak, elmozdulnak a képkeretek, megrepednek a falak, hullik a vakolat, olyan, mintha állandóan földrengés lenne.

Marika: Világvége.

Jani: Hogyhogy világvége?

Marika: Hogy azt képzeltem mindig úgy, hogy minden mozog. Hogy akkor Budapest már olyan, mint a világvége.

Jani: Az biztos, hogy onnan tovább már nem lehet menni.

Marika: De én nem úgy értettem, hanem időben.

Jani: Ja úgy is, úgy is a vége.

3. jelenet

(Autóban)

Gyerek: Mért megyünk a Pityu bácsihoz?

Marika: Mert mondta a Pityu bácsi, hogy menjünk a Pityu bácsihoz.

Jani: Hívott.

Gyerek: Azt gondoltam, de mit csinálunk?

Marika: Megnézzük a metrót, meg hogy hol lakik a Pityu bácsi.

Gyerek: Van gyereke neki?

Jani: Egy fia.

Gyerek: Hány éves?

Jani: Mint te.

Gyerek: Kell vele játszani?

Marika: Nem.

Gyerek: Sakkozni sem?

Jani: Mért pont sakkozni?

Gyerek: Az olyan pesti játék. Nem kell hozzá focipálya.

Marika: Azt sem.

Gyerek: Hogyhogy nem?

Marika: Nem lesz otthon.

Gyerek: Mért nem?

Marika: Nem tudom. A Pityu bácsi anyja mondta a boltban, hogy nem.

Jani: Ja, akkor lehet, hogy igen.

Marika: Lehet, bár azt mondta nem.

Gyerek: Az jó.

Jani: Mi?

Gyerek: Hogy nem lesz ott.

Marika: Mért?

Gyerek: Mert nem kell vele megismerkedni, meg beszélni, akkor nem.

Jani: Nem baj az, ha megismered a rokonaidat. Mégiscsak unokatestvéred.

Gyerek: Sose láttam.

Jani: Mert nem járt haza a Pityu bácsival, mert az asszony nem engedte, féltette, hogy van neki valami allergiája, a macskaszőrtől vagy a libatolltól, aztán félt, ha idejön, akkor megfullad.

Marika: Hogy lehet a macakaszórtól megfulladni?

Jani: Nem tudom.

Marika: Az olyan vékon, hogy tudja elzárni a légcsövet? Tényleg, hogy lehet az?

Jani: Nem tudom, lehet, hogy ez csak ilyen mondás, különben, meg nem. Vagy összegyűlik ott a macsakaszór, hogy folyamatosan gyűlik és a végén elzárja.

Marika: Hogy vonzza a toroka a macska szőrét?

Jani: Ja, meg a tollat. Ha ilyen, akkor gyorsan összegyűlik, mert a macska nagyon hullajtja a szőrét, libából meg mennyi van.

Marika: Tizenhat. Szerintem nincs annak a gyerekeknek semmi baja, csak nem akar az asszony idejönni, mert nem bírja ezeket a vidékieket.

Jani: Meg hogy az udvaron kell szarni.

Marika: Ja, főleg télen.

Jani: Jó mindegy, hagyjuk, nem lesz ott, nem lesz ott, ez a Pityu dolga. Nekünk jó így is.

Marika: Még jobb is.

Gyerek: Még szerencse, hogy nem falun született a Pityu bácsi fia.

Jani: Mért, nem mindegy?

Gyerek: Az allergia miatt.

Marika: Az igaz.

Gyerek: Ha valaki falun allergiás...

Jani: Falun nincsenek allergiások. Azok mind városban élnek. Az allergia az olyan városi dolog, mint a vasbeton, meg a metró.

Marika: Nem mérsékelt nagyon gyorsan, nem kéne lassabban?

Jani: Nem. Pont így kell. Van ilyen, hogy az ember rááll egy sebességre és ha lassabban megy, az nagyon balesetveszélyes.

(Kis csend)

Jani: Azért nagyon szép ez a vidék, hogy itt az Ipoly is, meg a hegyek...

Marika: Hát szép, csak kicsit kanyargós...

Jani: Egy pesti mennyt fizetne, hogy legyen neki ilyen kilátása.

Marika: Az biztos, ez ha Pesten lenne, nagyon sokat érne, mondjuk ez a völgy.

Jani: Meg akkor a házunk is sokat érne.

Gyerek: Mért érne akkor sokat? Ugyanaz a ház lenne.

Jani: Mert Pesten lenne, akkor sokat, meg mekkora nagy az udvar.

Marika: Ja, az biztos, hogy ez a ház valami pesti helyen, marha drága lenne.

Jani: Lehet, hogy nem is tudnánk ilyen házban lakni, ha Pesten lalnák, csak egy sokkal rosszabban.

Marika: Meg ilyen jó zöldövezeti környezetben.

Jani: Lehet, hogy nem.

Marika: Lehet.

4. jelenet

(Blokház, hatodik emelet. Janiék Pityu ajtaja előtt állnak, csöngetnek)

Pityu: Szavasztok Janikám.

Marika, Jani: Szevasz, szevasz

Pityu: Már azt hittem, nem is jöttök.

Jani: Hát az út. Azért az nem két perc, érted, itt még nem jár a metró.

Pityu: Ja, az biztos, azt meg kell tenni, pedig jól fut a Zsiga.

Jani: Új, persze, megy, de szarok az utak, meg tele vannak teherautóval.

Marika: Viszik a cementgyárba az anyagot.

Jani: Ja, annyi cementet hordanak, tiszta beton lesz minden, ha ezt mind elhasználják.

Pityu: Exportálják. Viszik külföldre.

Marika: És nem lesz baja?

Jani: Mi lenne?

Marika: Hát hogy megköt?

Pityu: Mért kötne meg?

Marika: Ha megázik.

Jani: Láttad, hogy ponyvás autókkal viszik.

Mariak: Az igaz.

Pityu: Na, gyertek be, minek állunk itt az ajtó előtt. Látom, a gyerek is itt van.

Gyerek: Jó napot Pityu bácsi.

Pityu: Szevasz gyerek, nagyon megbujtál ott a faterod mögött.

Gyerek: Keskeny a folyosó.

Pityu: Hát keskeny, mert nem szoktunk egyszerre olyan sokan menni, csak egymás után, úgy meg jó. Na, gyertek be tényleg mostmár.

Jani: Megyünk Pityukám, csak arrébb kéne állnod.

Pityu: Most hová álljak?

Jani: Hát hogy beférjünk mi is az ajtón, hogy ne pont az ajtóba.

Marika: Hát nem úgy van megcsinálva, hogy ketten is elférjenek egymás mellett.

Pityu: Minek lenne úgy, ha lehet egymás mögött is. Kár olyanra pazarolni az anyagot.

Jani: Az igaz. Akkor menj előre Pityukám, te ismered a járást.

Pityu: Mondjuk csak egy irányba lehet, de ezért akkor megyek.

5. jelenet

(A szobában)

Jani: Szép kis szoba.

Marika: Meg a bútorok is...

Pityu: Tudod mennyi egy ilyen fotel, tudod mennyi?

Jani: Mennyi?

Pityu: Marha drága, és kettő van belőle. De még a puff is marha drága.

Marika: Jól idefért a szekrénysor is.

Pityu: Pont passzol.

Jani: Látszik, hogy fából van.

Pityu: Hát diófa, vagy valami olyasmi.

Jani: Az nagyon tartós.

Pityu: Leülünk?

Jani: Leülhetünk.

Pityu: Isztok valamit? Egy kis Lánchíd konyak, alig hiányzik belőle.

Jani: Vezetek.

Pityu: Neked Marikám, vagy ez a kis kávélikőr, ez marhajó, olyan mint a bonbon.

Marika: Én tudod, hogy nem szoktam soha.

Pityu: Szörpöt? Málnából. Jó, friss szódával.

Jani: Az jó lesz.

Marika: Nekem is!

(Szifonból szódát ereszt, málnát csinál)

Pityu: Igyál gyerek ez aztán neked se árt. Legfeljebb büfög tőle az ember.

Különben marhára megnőttél, a múltkor nem találkoztunk.

Marika: Ilyenkor gyorsan nő az ember.

Pityu: Hanyadikos vagy?

Peti: Nyolcadikos.

Pityu: Az már idő. Ahogy az én fiam is. Repül az élet Marikám, ki gondolta volna régen, hogy ez lesz, ami lett.

Marika: Micsoda Pityu?

Pityu: Hogy így megváltozik minden, hogy ennyire kifejlődnek a dolgok, nem csak a gyerekek, hanem más is, például a városok is, hogy olyanok, mint a gyerekek, annyira nőnek.

Jani: Ja, néha még jobban is. Különben a faluban is lett egy plussz utca, a Józsefattila, ami régen nem volt.

Pityu: Az is nagy változás.

Jani: Az asszony nincs itthon?

Pityu: Elment az anyjához Újpestre.

Marika: Azt hittem, találkozunk.

Pityu: Nem lehetett. Beteg az öregasszony, aztán oda kell járni.

Marika: És a gyerek?

Jani: Az is ott van?

Pityu: Szereti az öregasszony, ha ott van, mert attól is gyógyul.

Jani: Mi baja?

Pityu: Rákos.

Marika: És meggyógyul?

Pityu: Nem tudom.

Jani: Te is szoktál?

Pityu: Mit?

Jani: Odajárni.

Pityu: Én dolgozok reggeltől estig a Ganzban. Ott nincs olyan, hogy beteg vagy, az meg pláne, hogy beteg az anyósod. Fegyelmi, ha nem más, meg fizetéslevonás, aztán kivágnak. Tudod, milyen jó munkahely, ezt nem lehet kockára tenni. Dolgozni kell, értitek, nem rohangálhatok össze-vissza, mert figyelik, hogy mennyit csinál az ember, meg mit. Meg amúgy is jobb, ha nem megyek. Érted, anyós.

Jani: Ja, azt már értem.

Marika: Mi az, hogy anyós?

Pityu: Hát hogy jobb nemlátni sokszor, mert az embernek eszébejut ez-az, nem igaz Janikám.

Jani: Az biztos, hogy eszébe.

Marika: Mi jut eszébe az embernek?

Pityu: Hát, látni most dolgokat a tévében, érted. Azóta el tud az ember ezt-azt képzelni.

Marika: Mit tud elképzelni?

Pityu: Hát, nem csak azt, hogy hogy élnek az elefántok a szavannán, hogy hogyan rágcsálják a fűcsomókat, amit a Deltában mutatnak, nem csak azt, hanem, hogy mit csináljon az ember az anyósával, azt tudja elképzelni, mert nem csak tudományos műsorok vannak, mert amikor az ember végignézi a Kékfényt, akkor eszébe jut valami, hogy mit csináljon.

Marika: Mért, kéne valamit csinálni?

Pityu: Nem kéne, épp ez az, hogy nem kéne, mert akkor lesittelik az embert, ezért nem kéne, de ha mindig látnám, akkor esetleg el tudnám képzelni, és ha megtörténik, akkor már mindennek vége, ennek a jó kis lakásnak itt az Árpádhídnál, meg a gyerekeknek, meg az egész Ganzmávagnak is vége.

Jani: Olyan?

Pityu: Micsoda?

Jani: Az asszony, olyan, hogy, ha látja az ember, abból még baj is lehet?

Pityu: Olyan Janikám.

Jani: Még szerencse akkor, hogy nem kötelező odamenni.

Pityu: Az biztos, az tiszta szerencse. Na, menjünk, nézzük meg azt a metrót, hadd essen le a Marika harisnyakötője.

Marika: Micsoda?

Pityu: Csak ilyen vicces dolgot akartam mondani, de nem komoly, csak vicc.

Marika: Már félek előre, hogy nehogy valami baj legyen, az a szoknyaaleszakítás, attól nagyon megijedtem, hogy az milyen rettenetes lehet, hogy ott nézik az embert, az ember meg még elszaladni sem tud, csak megy ott, mint egy kiállítás

olyan, hogy még jobb ha nem csinál semmit, mert akkor még föltűnőbb, azt nehéz lehet túlélni, egy ilyen, hogy egy mozgólépcsőn keresztül röhögnek az emberen.

Pityu: Nem lesz baj Marikám én is ott leszek, meg a Jani is olyan korszerű ember, azért neki ez nem lesz akadály.

Marika: Az biztos, hogy a Jani korszerű.

Jani: Szeretem az ilyen modern dolgokat.

Pityu: Meg a gyerek is jobb, ha velünk ismeri meg.

Marika: Mért?

Pityu: Mert szem előtt van.

Marika: Az igaz.

Pityu: Na gyertek.

Jani: Meg ez is akkor olyan közös élmény, amire majd emlékezni fog később is.

Pityu: Mikor?

Marika: Ha már mi nem élünk.

Pityu: Erre nem gondoltam.

JAni: Mire?

Pityu: Hogy olyan is lesz, hogy nem.

6. jelenet

(Aluljáró, loholnak, Pityu elöl)

Marika: Merre kell menni?

Pityu: Csak gyertek utánam!

Marika: Jó, de ne menj annyira gyorsan, mert ilyen gyorsan nem lehet, beleütközünk valamibe.

Pityu: Itt nem lehet várakozni Marikám, itt halad az élet. Itt aztán minden mozog.

Jani: Az biztos, hogy nagyon mozog.

Marika: Jó, de én azért nem tudok annyira tájékozódni, meg látni is kell, hova lép az ember. Azért mégse taposhatok össze egy gyereket.

Pityu: Attól ne félj Marikám. A pesti gyerekek olyan gyorsak, mint a villám.

Mire te észreveszed, addigra azok már bevágódnak a metrókocsiba.

Jani: Mindig ennyien vannak?

Pityu: Hétköznap sokkal többen. Akkor mind itt van.

Jani: Ezt nem lehet könnyű kibírni.

Pityu: Mit mondasz Janikám,

Jani: Hogy nehéz lehet kibírni.

Pityu: Nem értem, mit kibírni?

Jani: Majd otthon elmondom.

Pityu: Jó, de ne felejtse el, legalább lesz miről beszélni.

Marika: Marha nagy huzat van itt.

Pityu: Nyomják a vonatok az alagútban a levegőt.

Marika: Hogyhogy nyomják?

Pityu: Ahogy jönnek nyomják maguk előtt, a levegő meg nem marad ott, hanem jön ki a bejáratokon.

Marika: Ja, értem, erre nem gondoltam. Ez itt a moszgólőpcső?

Pityu: Hát persze. Jól néz ki nem?

Marika: Az biztos.

Pityu: Amerikában van ilyen, meg Moszkvában. Eddig itt se volt, de mostmár itt is van.

Jani: Ott még mozgó járda is van,

Pityu: Mozgó járda?

Jani: Azt mondják, hogy nem az ember megy, hanem a járda. csak rá kell állni.

Pityu: Azt nem hiszem.

Jani: Pedig nem nehéz elképzelni, ilyen, mint a lépcső, még egyszerűbb is szerintem technikailag, mert nem kell lépcsőformának lenni.

Pityu: Azért mozog a Jani agya, azért látszik, hogy mezőgazdasági gépszerelő.

Jani: Voltam.

Pityu: Jó, de a képesítés szerint.

Jani: Ja, úgy igen.

Pityu: Na, menjen először a gyerek.

Gyerek: Én megyek, ez nem nagy szám, csak rálép az ember és kész.

Jani: Azért ne mozogj rajta össze-vissza!

Pityu: Most te jössz Marikám.

Jani: Gyere már, gyere!

Marika: Félek, a cipőm sarka beszorul. Vannak olyan rések és beszorul. Én ettől félek.

Pityu: De nem kell félni, segíték, érted. Fogd meg azt a fekete gumit.

Marika: Az leránt Pityu, magával ránt.

Jani: Még mindig jobb, mintha hátulról löknének rá.

(Marika végre rálép, aztán Pityu is)

Pityu: Na látod, már meg is van, nem kell ettől félni, az biztos, hogy nem...

Gyere Jani te is!

Jani: Megyek, ez nagyon visz.

Marika: Milyen vicces, ahogy jönnek szembe. Nem szoktak köszönni?

Pityu: Nem ismerik egymást.

Marika: Csak hogy olyan közel vagyunk.

Jani: Az utcán se szoktak.

Marika: Jó, de itt nézi az ember a másikat, bele a pofájába, odanéz és nem köszön, nem kéne mégis.

Pityu: Nem.

Jani: Hány méter?

Pityu: Hát vagy száz. Az azért nem semmi.

Jani: A Duna milyen mély?

Pityu: Az csak pár méter, érted, ez annyival lejjebb van.

Jani: Ezt nem gondoltam volna, hogy egyszer az ember a Duna alatt lehet.

Marika: Én se.

Jani: Azért, ha ezt elmesélném az öregapámnak, hogy voltam a Duna alatt, biztos nem hinné el.

Pityu: Még szerencse, hogy nem él.

Jani: Ja, de ha élne, akkor azt mondaná, hogy meghülyültem.

Pityu: Azok még a holdraszállást se hinnék el.

Jani: Mondjuk azt még az oroszok se hiszik el, hogy az amerikaiak.

Azt hiszik, film.

Pityu: Pedig nem az.

Marika: Azért el lehet képzelni, hogy csak kitalálták, hogy ott vették föl valami sivatagban. Ki tud annak utánanézni.

Pityu: De az mekkora bukás lenne, ha kiderülne, érted az orosz titkosszolgálat mindenütt ott van, az csak kiderítrené.

Jani: Itt is, mi.

Pityu: Hogy mi van itt?

Jani: Hogy itt is vannak, biztos a lépcső alatt, itt mindent ki lehet hallgatni.

Pityu: Nem érdekli őket.

Jani: Az lehet.

Marika: Hát nem olyan könnyű azt elgondolni, hogy az az Amsztrong ott sétál a holdon.

Jani: Az különben ugyanaz, mint az énekes?

Pityu: Nem, a testvére.

Jani: Ja, már csodálkoztam is, mert az már nagyon öreg lehet.

Pityu: Nem, mondom, az a testvére. Itt lehet olvasni a pesti ujságokban róla.

Jani: Azért a testvére se lehet túl fiatal.

Pityu: Ezeknél a négereknél, érted, még hatvanévesen is szülnek az asszonyok. És ez volt, azt mondják, a legkisebb testvére.

Marika: Hatvan évesen?

Pityu: Ja, mert még nem ártott nekik annyit a civilizáció.

Marika: Mért, az tud ártani,

Pityu: Csak ilyen természetes dolgokban. Más dolgokban használ.

Jani: Ja, más dolgokban...

Marika: Milyen más dolgokban használ?

Pityu: Hát például a betegségeket meggyógyítják, mostmár könnyen, értitek, meg a fűtés, a központi, az is nagy találmány.

Jani: Az igaz.

Marika: Hát azért ezt nem gondoltam volna, hogy ilyet látok életemben, mikor még kislány voltam, hogy ilyen lesz és ha lesz, azt én látom is.

Pityu: Akkor még semmit nem gondoltunk, Marikám. Azt hittük, minden úgy marad, ahogy volt, de nem, mert minden megváltozik, fejlődik a világ, mi lenne, ha még mindig ilyen nyers húsokat rágnánk! Haladnak a dolgok.

Jani: A gyerekeknek persze ez már természetes.

Pityu: Hát olyan, mintha mindig lett volna.

Marika: Min fognak akkor csodálkozni, ha megnőnek.

Pityu: Nem tudom.

Marika: Nem lesz nekik így unalmas?

Pityu: Majd kiatalálnak valamit.

Marika: Végülis.

7. jelenet

(Pityu lakása)

Marika: Ezt érdeemes volt?

Jani: Az biztos. Otthonról még senki nem látta.

Marika: Hogy tudták ezt megcsinálni, hogy nem omlik be?

Pityu: Ezt csak a tervezők tudják.

Marika: Azért ma már nagyon okosak az emberek, nem olyan buták, mint régen. Ezt régen senki nem tudta volna megcsinálni.

Jani: Hát nem.

Pityu: Látod, Janikám, a falat?

Jani: Látom.

Pityu: Tudod, mi ez?

Jani: Nem fal?

Pityu: Nem úgy, mivel van fedve?

Jani: Mivel?

Pityu: Tapéta.

Jani: Tapéta? Az igen.

Marika: És mért jó, ha tapéta?

Pityu: Mert nem kell festeni.

Jani: Az igaz, az már nagyon korszerű dolog.

Pityu: Ezt se gondolták volna ötven éve.

Jani: Hát azok, akik akkor éltek, még a hűtőt is ilyen hülye dolognak tartották.

Pityu: Ja, meg a porszívót.

Marika: Az öregek még mindig nem értik minek.

Pityu: Vesznek azért.

Jani: Néha vesznek, de csak a sarokban ál, nem koszolják, mert még mindig nem tudják, mi az istennek, csak hogy legyen, hogy ne mondják, hogy nekik nincs...

Marika: És mi van, ha koszos lesz?

Pityu: A hűtőszekrény?

Marika: Dehogy a hűtő...

Pityu: Hát micsoda, a porszívó?

Marika: A tapéta.

Pityu: A tapéta koszos? Hogy lenne a tapéta koszos?

Marika: Csak úgy.

Pityu: Ja, Marikám a tapéta az csakúgy nem lesz koszos.

Marika: Nem?

Jani: Érted, mit mond a Pityu, hogy nem.

Marika: Jó, persze értem, csak azt hittem, hogy igen.

Jani: De nem.

Marika: Most már nem kérdezném, mert tudom.

Jani: Akkor jól van, ha tudod.

Pityu: *(a gyerekhez)* Belőled különben mi lesz?

Gyerek: Zenész.

Pityu: Micsoda? Zenész?

Jani: Az akar. Persze az most mindegy, hogy most mit akar, nem igaz.

Pityu: Hogy nappal a munka, este meg ilyen lagziban a magyarnóta?

Gyerek: Nem.

Pityu: Pedig az jó.

Gyerek: De én nem olyat, hanem gitáros, mint a Dzsimi Hendrix

Pityu: Olyan van, hogy Dzsimi? Az nem a Tom Dzsonsz? Nem azzal kevered?

Gyerek: Nem.

Pityu: Igyál még málnaszörpöt. *(Tölt)* Nálunk annyit lehet, amennyit akarsz.

Gyerek: Már egy pohárral ittam.

Pityu: Elfér az még, meg nálunk ez szabad, érted, csak igyál.

Jani: Majd egyetemet, ha a gimnáziumot..

Pityu: Ja, ha a gimnáziumot....

Jani: Az unokabátyja is...

Pityu: Kicsoda, a Marika unokatestvére?

Jani: Az.

Pityu: Mi van vele?

Jani: Egyetemen tanít?

Pityu: Egyetemen? Azt azért nem hiszem.

Marika: A Kertészetin...

Pityu: Ja az más, ha a Kertészetin. Ott lehet ilyen vidékieknek is. A Kertészeti olyan, az eleve vidéki dolog. Különben jó helyen lakunk, nem?

Jani: Az biztos. Nagyon jó hely. Itt van például az utcán a villamos is. Mindjárt.

Marika: Meg a buszok.

Pityu: Több is. Négy áll meg itt a ház előtt.

Marika: Ez nagyon jó hely. Innét mindenhová el lehet jutni.

Pityu: Könnyű megtalálni. Nem olyan szar kis utca, mint Budán. Hogy az ember csak bolyong és föl se tűnik. Még azok se tudják, hogy hol van, akik ott laknak.

Meg a térképre is csak rövidítéssel írják rá.

Jani: Az biztos, hogy ez itt egy fontos kereszteződés.

Pityu: Hát az, ez azért mégiscsak Angyalföld.

Marika: Jól hangzik még a neve is.

Pityu: Sokkal szarabb helyeken laknak emberek, meg ennél kisebb lakásban is, értitek! Itt Pesten minden négyzetméternek megvan az ára. Ebben persze benne van az öregasszony pénze is, de a javát én szedtem össze rá. Hiába mondja a vén kurva, hogy nem. Mert ezt én kerestem a Ganzban, legalább a szobát, meg a fürdőszobát. A konyhát azt lehet, hogy ő vette, de mit érne egy konyha fürdőszoba meg szoba nélkül. Mi a szart lehetne úgy csinálni, beheverne az ember este a gázsparheltba, vagy mi a lófaszt?

Gyerek: Elmehetek vécére?

Pityu: Menjél, itt ilyet meg se kell kérdezni, menjél csak. Azt is én kerestem a Ganzban, a vécét is, mert az együtt van a fürdőszobával. Mikor volt nekünk

otthon fürdőszobánk, na mikor? De én összehoztam, hogy legyen. Minegy, hogy mit mond a vén kurva.

Gyerek: Merre van?

Pityu: Hát ahol bejöttél jobbra. Ott van, nem látod, hogy ott van egy ajtó? Csak vigyázz, mert lecsapódik az ülőke, meg kell támasztani a lábaddal.

Gyerek: Mit kell csinálni?

Pityu: A lábaddal meg kell támasztani, csak úgy lehet. Vigyázz, nehogy mellé menjen.

Gyerek: Nem szokott.

Pityu: Pesten azért más, itt még mellé mehet azért.

Marika: Szép lakás, az biztos, meg jó helyen is van. Ha kész a gyerek indulunk.

Pityu: Egy kis kolbászt nem esztek indulás előtt. Nehogy már éhen legyetek.

Messze van azért, az nem metró a kocsival menni, az nem megy olyan könnyen.

Jani: Nem, tényleg menni kell, mert tényleg messze van, aztán nem érhetünk este.

Pityu: Pedig hazai íz, az azért jó ilyenkor.

Marika: A szomszédok, milyenek?

Pityu: Főorvos az egyik.

Marika: Akkor nincs gond a betegséggel...

Pityu: Hát nincs, meg kezitcsókolomot köszön a feleségemnek... Nagyon művelt emberek. Olyan italokat isznak, amilyeneket csak fényképen lát az ember. Meg szoktak kínálni. Olyan baracklikőr, hogy mintha barackot ennél.

Jani: Barackot?

Pityu: Persze, hát baracklikőr, de tényleg. Meg csokoládéból, érted csokipálinka. Még nem láttál olyat.

Jani: Az jó, föltéve ha nem fordul föl az ember gyomra.

Pityu: Az olyan, mint a nektár, érted, az különleges.

Jani: Majd kipróbálom otthon.

Pityu: Hogy?

Jani: Háthogy összerágok csokit és nyelek rá pálinkát.

Pityu: Az nem lesz olyan.

Jani: Azért megpróbálom.

Marika: Készen vagy?

Gyerek: Igen.

Jani: Akkor indulás, kifelé.

(Mennek kifelé)

Pityu: Van ott egy tócsa a csésze mellett, ha jól látom?

Jani: Azt jól.

Pityu: Mellé ment?

Jani: Csaknem mellément?

Gyerek: Nem ment mellé.

Pityu: Pedig ott a tócsa.

Jani: Ott van, látom én is, pont ott.

Gyerek: De már akkor is ott volt, mikor mentem.

Marika: Ott volt?

Pityu: Hogy énnekem ment volna mellé? Na nem mondjad már!

Gyerek: Nekem nem.

Pityu: Ja, lehet, hogy csepeg.

Gyerek: Az lehet.

Pityu: Különben nem baj.

Jani: Jó volt itt nálad Pityukám.

Marika: De azért a metró a legnagyobb szám.

Pityu: Mondtam én Marikám, hogy nem fogod elhinni.

Marika: De mostmár elhiszem, mostmár azok nem fogják hinni, akiknek mesélem, az biztos, hogy nem, hogy ilyen modern dolgok vannak Pesten.

Jani: Na szevasz Pityukám.

Pityu: Szevasztok

Gyerek: Csókolom.

Pityu: Azért jobban vigyázz, ha pisálsz.

Gyerek: Nem én voltam. Én tényleg nem. Én tudok úgy pontosan, mert az iskolában szoktunk versenyezni, hogy ki tud célba.

Pityu: Azért néha egy vadász is mellélő, érted, meg elsül a puska pucolás közben...

Gyerek: De nem ment mellé.

Pityu: Na jó, csak vicc volt. (*Vállonütögeti*) Szeretek viccelni. Te is inkább neved az ilyeneken. Aki tud nevetni, annak aztán nem lesz rossz élete.

Gyerek: De nem én voltam.

Marika: Hány óra Pityukám?

Pityu: Öt.

Marika: Marha csillogó órad van.

Pityu: Rugósszíj. Acél.

Marika: Tényleg jól néz ki.

Pityu: Most vettem.

Jani: Öt?

Pityu: Mi öt?

Jani: Az idő, az óradon, érted.

Pityu: Ja, az pont öt.

Marika: Akkor menni kell.

Jani: Menni.

Pityu: Még szerencse, hogy a vidékiek nem rohannak, ott aztán nyugodt az élet.

Nincs az a teperés.

Marika: Ha volna, akkor már négykor el kellett volna indulni.

Pityu: De így nem. Ott vidéken nem szalad el semmi.

Jani: Legfeljebb az idő. Az meg hadd szaladjon. Az a dolga. Rohanjon csak ő. Mi meg ülünk és nézzük, hogy merül ki. Aztán egyszer majd annyira kimerül, hogy összecsuclik.

Marika: Az lesz a világvége, az biztos, ha az idő összerogy.

Pityu: Mi meg áshatjuk neki a sírt.

Jani: Csak nehogy pont télen legyen.

Pityu: Mért, nem mindegy?

Jani: Akkor kemény, mint a beton.

Második rész

1. jelenet

(Autóban)

Marika: Jó kis fémszíja van a Pityu órájának. Olyan jó rugós.

Jani: Ja, jól néz ki.

Gyerek: Nekem nem tetszik.

Marika: Mért?

Gyerek: Mert csillog, olyan feltűnő. Állandóan látszik.

Marika: Azért néz ki jó, mert csillog. *(Janihoz)* Neked nem kell egy ilyen?

Jani: Nem.

Marika: Neked se tetszik?

Jani: De, nagyon jól néz ki.

Marika: Akkor mért nem?

Jani: Mert becsípi a szőröket, az azért szar, hogy kitépkedi az ember bőréből.

Annyit nem érdemes egy óraszíjért szenvedni.

Marika: Az igaz. Különben marha kicsi az a lakás a Pityunak.

Gyerek: De mégis ott van Pesten.

Jani: Megbolondulna az ember, ha ilyenbe kéne költözni.

Marika: A Pityu is hogy bírja?

Jani: Lehet, hogy nem, lehet hogy már meg is bolondult. Hogy a Pityu már rég belebolondult a lakásba.

Marika: Mért mondod?

Jani: Az asszony sincs vele, elmegy otthonról, látod, hogy elmegy.

Marika: Mert beteg az anyja.

Jani: Pont akkor beteg, mikor vidékre kell utazni, meg mikor mi jövünk?

Marika: Beteg, amikor beteg, azt nem lehet megválasztani, hogy most nekem holnap jobb lenne.

Jani: Ott már van valami, ami nincs rendben. Az asszony már nem bír a Pityuval lenni, és még a gyereket is elviszi. Pedig az a Pityunak is fia. És a Pityu ott marad egyedül. Ott hallgatja egyedül a szomszéd rádióját, hogy mit mond.

Marika: Mért a szomszédét, ha hallgatni akar?

Jani: Mert átjön a falakon. Olyan a vasbeton, hogy marha erős, de vezeti a hangot.

Marika: Még jó, hogy csak a hangot.

Jani: Hogyhogy jó?

Marika: Hát ha az áramot is, az még rosszabb lenne, ha azt is. Életveszély.

Jani: Az tényleg marha szar lehet, ha nekitámaszkodsz a konyhafalnak és agyonvág az áram. A saját lakásod fala.

Marika: *(nevet)* Képzeld el egy ilyen lakótelepet.

Jani: Ja, minden lakás tele lenne égett emberekkel. Lakósütőde. *(Nevet)*

Gyerek: Tényleg olyanok ezek a lakások, mint valami kemence. Mint a sütő a gázparheltben. *(Nevet)*

Marika: Mit nevetsz?

Gyerek: Elképzelttem a Pityu bácsit a sütőben, hogy ott kuporog, a seggén meg füstöl a gatyá.

Marika: Nem kéne ilyeneket mondani a Pityu bácsiról.

Jani: Azért mégiscsak van fedél a feje fölött.

Marika: Nem is egy.

Jani: Hogyhogy?

Marika: Attól függ, hogy hanyadikon laksz.

Jani: Az igaz. Furcsa arra gondolni, hogy a fejed fölött is laknak. Hogy van fölötted még egy, meg még egy, meg még egy ember.

Gyerek: Vagy alattad.

Jani: Ja, ha fönt laksz, hogy te egy másik ember fején laksz.

Gyerek: Otthon csak az egerek rohangásznak a padláson.

Marika: Biztos iszik a Pityu.

Jani: Hogyhogy iszik?

Marika: Hogy azért nincs vele az asszony, mert mindig iszik, hogy azért kell elmenni, és lehet, hogy a Pityu még agresszív is, ha iszink...

Jani: Azt nem hinném, hogy a Pityu agresszív tudna lenni. A Pityu gyerekkorában se volt agresszív.

Marika: Azt nem lehet tudni, hogy milyen, amikor nem vagyunk ott, csak az asszony, hogy akkor mit csinál a Pityu.

Jani: De különben nem is látszik rajta. Meg a szagán se érezni.

Marika: A pestieken nem látszik, mert mindig megborotválkoznak, minden nap. Azok nem mutatják, hogy isznak. De az asszony tudhatja, annak hiába borotválkozik, hogy a Pityu ott ül este abban a két négyzetméteres konyhában, felbont valami Zöldszilvánit, vagy mit, és issza, míg a másik üveg nem kell neki, ott iszik. Az asszony meg mondja, hogy feküdjön le, a Pityu meg nem megy, amíg van az üvegben, addig ül ott a Pityu.

Jani: Nem bírja másképp elviselni ezt a méretet.

Marika: Milyen méretet?

Jani: Hogy olyan kicsi, hogy annyira kicsi, hogy csak, ha iszik akkor tudja elfelejteni, hogy ott a konyhafal épp az orra előtt egy araszra.

Marika: Az igaz, ha megbillen a feje, bevágja a tapétába.

Jani: Meg azt a nagy zajt, hogy el tud aludni akkor, ha iszik, akkor el tud.

Marika: Az biztos, hogy olyan a zaj, főleg, ha lefekszik az ember, akkor hallja jobban, meg biztos még idegeskedik is, hogy soha nem akar abbamaradni.

Jani: De az asszony ezt nem tudja, hogy azért, mert az asszony az pesti, annak nem számít ez kicsinek, meg hangosnak, ő tud ilyen helyen lenni.

Marika: De hogy tud ilyen helyen, az hogy lehet?

Jani: Mert már a szülei is megszokták, meg azoknak a szülei is, hogy ilyen helyen kell lakni. Nekik ez olyan, hogy így van jól.

Marika: Hogy lehet a rossz jó, az hogyan lehet vlakinek jó.

Jani: Mindenhez hozzászokik az ember, mindenhez, még a legszarabb dolgokhoz is. Ha ő nem, mert ő még tudja, hogy ez mennyire szar, akkor a gyereke, mert annak fogalma sincs arról, milyen szar, ahol van.

Gyerek: Azért ez mégiscsak Pesten van, és ott van minden, mindenki ott van Pesten...

Jani: Az biztos, hogy mindenki ott van, de éppen ez a baj, hogy mindenki, ahol meg ember nincs, ott meg tele van épülettel, meg teherautókkal, hogy alig lehet elférni. Biztos ettől mentek szét a Pityu idegei, biztosan ettől, hogy nem bírta ezt a váltást, mert ez nagyon nagy váltás, hogy tizennégyévig az anyjáéknál a falu, az a marha nagy csend, ráadásul még a Pityu bácsi, a Pityu apja is olyan csendes ember volt, soha nem szólt semmit, tényleg csak az óra ketyegett náluk, az volt a hang, aztán meg hirtelen erre a csendre rá ez a zaj, meg forgalom, meg hogy épp olyan kicsi a lakás, hogy beférjen az embernek mindkét keze.

Marika: Azért marha rossz lehet a Pityu feleségének is. Mert most azt honnan értené meg az a szerencsétlen, hogy mi van a Pityuval, amikor ő meg nem tudja, hogy mi van a Pityuval, mert vele olyan soha nem tudna lenni, mint a Pityuval. Csak azt látja, hogy a Pityu egy alkoholista. Hogyan lehetne ezt megérteni?

Jani: Úgy, hogy szereti, azért.

Marika: Lehet, hogy annyira nem lehet szeretni.

Jani: Lehet. De kevésbé szeretni meg fölösleges.

2. jelenet

(Másnap az utcán)

Laci: Voltatok Pesten?

Gyerek: Voltunk.

Laci: A Pityu bácsiéknál?

Gyerek: Ott is, meg máshol is.

Lavci: És milyen a Pityu bácsiéknál

Gyerek: Hát, tulajdonképpen jó.

Laci: Mi jó?

Gyerek: Hogy Pesten van.

Laci: Azt tudom.

Gyerek: Hogy van ott minden. Villamos, meg fölüljáró, meg egy csomó busz, meg a metró is.

Laci: A metró, az kurva jó dolog.

Gyerek: Az biztos, figyelj úgy megy a mozgólépcső lefelé, mint egy traktor, tiszta erőből. Alig állsz rá már visz is lefelé. Szemben meg jönnek neked a különböző pofák. Ott lehet látni mindenféle figurát. Nem csak olyanokat, mint itt a faluban. Ott aztán semmi sem feltűnő, mert eleve minden különleges.

Laci: Hogyhogy különleges?

Gyerek: A ruhájuk, a hajuk, meg a Pityu bácsi mondta, hogy lehet látni tévémondókat például.

Laci: Hogy ott jönnek szemben veled a tévémondók.

Gyerek: Nem biztos, hogy több, hanem mondjuk egy tévémondó. Azt mondta a Pityu bácsi, hogy a legmeglepőbb ilyenkor, hogy olyanok, mint bárki. Semmi különös.

Laci: Hogy csak azért különös, mert tévémondó, ha meg nem tudnánk, akkor föl se tűnne.

Gyerek: Pont ezt mondta, hogy csak azért különösek, mert anélkül akárkik is lehetnének.

Laci: Vlahogy én mindig azt gondoltam, hogy valakit azért ismernek sokan, mert különös, nem azért különös, mert sokan ismerik. És ha nem ismerik, akkor tök, mint bárki.

Gyerek: De ebben azért az is benne van, hogy ha bárkit megismernek, az lehet különös, akárki a faluból például.

Laci: Nem tudom, szerintem szar lehet azt tudni, hogy csak azért számítasz, mert ismernek, különben nem vagy senki, egy kapa szar. Meg hogy csak annak számítasz, akinek van tévéje.

Gyerek: A többi is tudja.

Laci: Honnan tudná?

Gyerek: Elmondják neki, onnan, hogy elmondják, hogy van az az ember a tévében.

Laci: De attól még nem ismernek föl, attól még a bémondó senki, egy nagy senki, mert nem ismerik az arcát.

Gyerek: Lehet, hogy attól, hogy ismernek, kialakulnak benned olyan különleges dolgok.

Laci: Nem tudom. Régen biztos másképp volt.

Gyerek: Régen nem volt tévé, meg metró se.

Laci: Az igaz. Nem is tudom mi a szart csinált régen ez a sok tévémondó.

Gyerek: Régen nem éltek.

Laci: De az apjuk, az mi volt?

Gyerek: Egyszerű emberek voltak a szüleik, azért olyan egyszerűek ők is, nem különlegesek. Épp az a lényege a tévének, mert Mócárt az nem akárki lehetett, annak napi nyolc órában hegedülni kellett, meg festő se lehetett akárki, de tévébemondó bárki lehet, ez a lényeg, hogy akárkiből lehet olyan, hogy híres.

Laci: És mi van, ha híres, de semmivel nem tud többet, csak amit mások.

Gyerek: Nem tudom. Biztos elég, hogy híres, nem hiányzik neki, hogy tudjon festeni vagy zongorázni.

Laci: Mostmár ráveszem én is a fateromat, hogy nézzük meg.

Gyerek: A tévébemondókat?

Laci: Dehogyan, a metrót. Nem kell ahhoz a Pityu bácsi, az ember csak úgy is odamehet. Magától.

Gyerek: De a faterod nem biztos, hogy odatalál.

Laci: Mért ne találna oda, dolgozott Dunakeszin a házgyárban, és minden este bement a városba. Újpestre a kocsmába.

Gyerek: Mikor volt ez?

Lavci: Öt éve köbő.

Gyrek: Most te tudod mennyi minden változott aztóta, a faterod, az utcákat se ismerné föl, mert mindent teljesen átépítettek, meg megváltoztatták a föliratokat, érted. Ami áruház volt, most teljesen más, mondjuk bank vagy iroda, meg egy csomó új ház is épült, és akkor még nem is beszéltem arról, hogy mi van a föld alatt, ott aztán tényleg minden más lett, tiszta kazamata. Tele van aluljárókkal. Lemegy az ember és fogalma sincs hol kell följönni.

Laci: Mért nem tudja?

Gyerek: Mert ott lent egyáltalán nem látszik, mi van fönt. Olyan, mintha egy teljesen másik világ lenne. Egy földalatti város.

Laci: De a pestiek tudják.

Gyerek: A pestiek azok mindent tudnak, de aki vidéki, az ott bolyong az aluljárókban, fíngja nincs hol kell följönni. Amikor a Pityu bácsival voltunk, tudod hány ilyen vidéki embert láttam ott?

Laci: Lent az aluljáróban?

Gyerek: Ott, és azt se lehetett tudni, mióta kavarnak ott, lehet, hogy már napok óta nem találunk föl. Megkérdezni meg nem merik, mert annyira szemetek a pestiek, hogy kiröhögik őket, érted kiröhögik, hogy nem tudja. Csak röhögnek, hogy akkor mi a fasznak jöttek oda. Dögöljenek meg mostmár ott az aluljáróban, ha lemerészkedtek.

Laci: Azért nem olyanok.

Gyerek: Nem olyanok? Hát pedig olyanok, érted, mert azoknak is ki vannak az idegeik. Egész nap egy negyvennégyzetméteres lakásban laknak, mint a Pityu bácsi és olyan közel vannak a főutak, hogy azt érzik az ágyuk a buszmegállóban van, vagy a körúton a belső sávban, és a villamosok a testükön gázolnak át. Azt álmodják, hogy megy a villamos keresztül a testükön és miszlikbe vágja a csontjaikat.

Laci: Olyan kicsi lakása van a Pityu bácsiéknak?

Gyerek: Még olyan kicsi lakást nem is láttam. Az igaz, hogy nagyon modern.

Laci: Mi modern?

Gyerek: Hogy angolvécé van, érted, a fürdőszobában.

Laci: A fürdőszobában szarnak?

Gyerek: Meg fürdenek is. Meg még van ott mosógép, meg mosdó is. Ott mosnak fogat.

Laci: Rossz lejjét szarszagban fogat mosni, hogy bejön a fogkrém íze mellé a szarszag.

Gyerek: Mindent meg lehet szokni. A Pityu bácsi is megszokta, de a fia már teljesen.

Laci: Azért jó lehet Pesten, minden ott van, tényleg, meg mindenki, aki számít. A fontos dolgok is ott vannak, csak ne kéne ilyen nagy zajban lakni.

Gyerek: Különbén még tapéta is van a lakásban.

Laci: Tapéta? Az mi az a tapéta?

Gyerekek: Hogy nem festve vannak a falak, hanem ilyen papírszerű dologgal bevonva.

Laci: Mintha be lenne csomagolva?

Gyerekek: Ja, csak olyan szebb csomagolópapírral, amilyenek a filmekben vannak.

Mintás.

Laci: Mintás?

Gyerekek: Igen.

Laci: Az jó lehet, ha mintás.

2. jelenet

(Konyhában)

Marika: Jönni fog a Pityu bácsi fia.

Gyerekek: Ide, hozzánk fog jönni?

Marika: A nagyanyjához, a Pityu bácsi mamájához, a Rózsika nénihez.

Jani: Hogyhogy elengedte az asszony, mi történt?

Marika: Nem tudom, de az asszony nem jön, csak a Pityu, meg a gyerekek.

Jani: Elkötözött már a Pityutól az asszony? Lehet, hogy ott hagyta a Pityut az asszony?

Marika: Mit mondod, ez hülyeség, csak az van, hogy az asszonynak most a kórházban van az anyja, és az asszony most ott van nála, ha meg kiengedik, akkor meg ott kell vigyázni rá, hogy enni adni, meg pelenkázni, meg ilyesmi.

Jani: Mindig beteg annak az asszonynak az anyja.

Marika: Ilyen beteg természetű, vannak ilyenek, hogy betegek.

Jani: Biztos direkt beteg.

Marika: Hogy lenne direkt beteg?

Jani: Hogy kikészítse a Pityut azért, hogy így készítse ki a Pityut.

Marika: Direkt nem lehet betegnek lenni.

Jani: Dehogynem, vannak olyanok, hogy csak elképzeli az ember és már mindjárt rákja lesz, meg gyomorfekélye.

Marika: Hogy lehetne azt elképpzelni?

Jani: Hallottam róla, hogy a betegségek egy részét az ember magának csinálja akaratból.

Marika: Nem úgy, csak hogy nem törődik magával és örökké pálinkát vedel, meg kosútot szív két dobozzal, olyankor.

Jani: Olyan is volt, de én nem arról hallottam, hanem hogy beképzeli magának és megbetegszik. Eldönti, hogy beteg lesz, és akkor meg is kapja, pont azt, amire gondol. És ilyen lehet a Pityu anyósa is. Csak hogy kikészítse a Pityut, pedig a Pityu már lehet, hogy ki is készült abban a kicsi lakásban ott a zöldszilváni mögött, ott lógnak az idegei rá a konyhapultra, annyira kivan. De az asszonynak ez még nem elég, a vén kurva még egy csapást akar a Pityura mérni.

Marika: Nem is ismered őket, mért kell ilyet mondani. Azt se tudod, mi van velük, hogy mennyire nehéz így megszervezni, hogy az öregasszony is el legyen látva, meg a gyerek is rendben legyen, meg hogy a Pityu is be tudjon menni a Ganzba. Tényleg semmit nem tudsz, hogy mi van valójában velük.

Jani: Csak el tudom képzelni.

Merika: De mért pont a rosszat?

Jani: Valahogy azt jobban lehet. Tényleg nem tudom, hogy az ember mért inkább rosszat tud elképzelni, mint jót, hogy az mért van.

Marika: Az miattad van, hogy van benned valami, ami úgy hangol, hogy a rosszra. Azt nem ők okozzák, azt nem az a szerencsétlen rákos asszony.

Jani: Hogy azért van így vagy úgy a dolog, mert mi úgy akarjuk látni, ahogyan a betegséget is beképzeli az öregasszony magának, úgy képzelem én be, hogy ő beteg?

Marika: Rákos.

Jani: Rákos?

Marika: Mellrák.

Jani: Akkor ezt nem a Pityu szomszédja kezelte.

Marika: Ki a Pityu szomszédja?

Jani: A röntgenfőorvos.

Marika: Mért?

Jani: Mert az aztán tudja, hány percig lehet tüdőt szűrni, nem engedi rá az embererre a sugarat.

Marika: És itt ráengedték, vagy hogy mondod?

Jani: Hogy attól van a mellrák.

Marika: A sugártól?

Jani: Attól.

Marika: Azt hittem mástól.

Jani: Mitől?

Marika: Hogy véletlenül bevégja valaki.

Jani: Hogyhogy?

Marika: Például a Szabó Mari néni, bele vágta a kapába.

Jani: Hogy tudta belevágni.

Marika: A kapanyélbe.

Jani: Belevágta a mellét a kapanyélbe? Hogyhogy ráesett, vagy mi az isten.

Marika: Ahogy hajolt.

Jani: És mi lett?

Marika: Ettől kapott mellrákot, a kapanyéltől.

Jani: Akkor biztos attól is lehet, főleg vidéken, de Pesten csak a sugártól, ott nincs kapanyél.

Marika: Az igaz, hogy nincs.

Gyerek: És játszanom kell majd vele?

Jani: Kivel?

Gyerek: A Pityu bácsi fiával.

Marika: Hát persze, meg a Lacit is hívhatod.

Gyerek: Úgy már jobb egy kicsit.

Marika: Hogy?

Gyerek: Hogy a Lacival is.

3. jelenet

(A ház előtt)

Pityu: Szevasztok Marika.

Marika: Szevasz.

Jani: Szevasz Pityu.

Pityu: Elhoztam a gyereket.

Jani: Az jó, hogy el. Had tudja meg, mi az hogy kacsá meg liba.

Marika: Persze, hogy ne a könyvekből.

Jani: Hogyhogy az anyja elengedte. Nem fél már?

Pityu: Hiába fél, mert a kórházba kell neki mennie, holnap meg kiengedig az öregasszonyt, aztán amiatt neki egész nap az öregasszony lesz, a gyerek nem fér bele. Én meg dolgozok, mert van még kölcsön azon a lakáson egy kicsi, azt nekem még vissza kell fizetnem, addig hétféig is csinálni kell.

Jani: Van rajta kölcsön? Hogy tartozol még?

Pityu: Hát mert ezt én fizettem, nem az öregasszony. Persze az meg azt mondja, hogy az ő pénzén, de nem az övéből volt, hanem abból, amit én szedtem össze, érted Janikám, azt tudja az ember, hogy mi az ő pénze, mi meg a másé. Hát nem bírnék én elfogadni mástól semmit, nem én, az biztos, és akkor még a gyereket is el kell tartani, meg az asszonyt. Az sincs ingyen, hogy család.

Marika: Az biztos, hogy az a legdrágább, és csak megy föl az ára.

Jani: Minek az ára?

Marika: A családé.

Jani: Hát az meg az biztos, hogy csak megy fölfelé.

Pityu: Most az asszony csak vele van.

Jani: Kivel?

Pityu: Az öregasszonnyal mindig, mintha vele élne olyan, én meg nem tudom, hogy mi legyen a kölcsönnel, meg a gyerekkel, hogy mit kell hova csoportosítani.

Jani: Meddig lesz ez így Pityukám?

Pityu: Nem tudom, azt se tudom, hogy ami most van az végülis már régen így van vagy ez valami más, ami most így van. Vagy hogy holnap lesz másképpen.

Marika: Nem könnyű neked se, nem.

Pityu: Te megérted Marikám, mert te nagyon rendes asszony vagy, a Jani nagyon jól választott, mikor téged.

Jani: A Marika az biztos ilyen, és ez jó, hogy ő ilyen.

Pityu: Hátha meghal az a vén kurva, hátha a kurva anyját elpusztul és akkor nálunk is rendben lesz minden. Mert amiatt van, a rohadék miatt, az tüzei ellenem az asszonyt, az mondja, hogy egy alkoholista vagyok, mert megiszok valamit, azért mert megiszok valamit, mert olyan a feszkó bennem, azért már alkoholista vagyok. Hát kell egy kis oldás, értitek, amikor az ember nem tudja, hogy hogy lesz egyszerre a gyerek napközije a villany, meg a kölcsön, hogy az akkor miből lesz. A legszarabb bort iszom érted, hogy ne kerüljön sokba, de másképp nem bírom. Olyan egyedül vagyok a dologgal, nem mondja senki, hogy azért Pityu ezt jól csináltad, azt nem mondja senki, csak hogy ki vannak-e fizetve a csekkek, hogy az megvan-e. Ott az a kurva sok ember, én meg csak egyedül húzom a napot, egyedül még a gyerek se szól hozzám, mert azt mondták annak is, hogy este már teleiszom magam, hogy ne szóljon hozzám, mert megverem. Pedig nem bántottam, soha nem nyúltam hozzá, csak a feszkó miatt van ez a pia, de a gyereket érted azt nagyon szeretem, azt tényleg nagyon.

De azt mondják neki, hogy hallgasson. Ott áll a konyhában és hallgat, és nem szól az asszony se, meg én se szólok semmit, csak a főorvos hangját hallok a szomszédból, az beszél nálunk, mi meg hallgatunk. Hallgatjuk, hogy esik szét a főorvos házassága, hogy üvöltöznek a feleségével. Aztán kimegy a gyerek, meg az asszony kimegy onnét. Én meg egy füzetbe írom, hogy mennyit fizettem ki és mennyit kell kifizetnem még.

Marika: Nehéz ez így Pityukám, marha nehéz.

Pityu: Az, hogy kurva nehéz az élet, hogy ki gondolta volna, tíz éve, hogy tíz év múlva ennyire kurva nehéz lesz. Most is mit gondoljak, mi lesz tíz év múlva, akkor mennyire nehéz?

Jani: Tíz év múlva nem tudjuk most. Az csak akkor lesz, amikor már az lesz.

Marika: Annyi minden lehet, hogy senki nem tudja, hogy tényleg mi lesz.

Jani: Meg olyan is lehet, ami eszünkbe se jut, hiába gondolkodunk, lehet hogy ami eszünkbe jut, az pont nem lesz. Mert kinek jutott eszébe a metró, hogy legyen? Senkinek. Kinek jutott eszébe, hogy a holdra menjenek? Senkinek. És mégis odamentek.

Pityu: Csak azt nem tudom, hogy mindenkinek olyan nehéz vagy csak nekem annyira, a vén kurva miatt.

Marika: Mindenkinek nehéz Pityukám, mindenkinek nagyon nehéz.

Pityu: Olyan, mint egy kurva nagy zsák, hogy majd összerogy az ember alatta, egy hízódisznó. Különben van még abból a jó kis kolbászból?

Jani: A fokhagymásból?

Pityu: Abból. Megkóstolta a főorvos és azt mondta, ilyen nem akárhol van, tényleg, én is mondtam, hogy akárhol biztos nincsen, mert akkor ez nem lenne ilyen jó, ha akárhol is volna belőle.

Marika: Hát ez után megnyalhatja a százja szélét a doktor úr. Mert ilyet még a betegek se visznek.

Pityu: Meg is nyalta, de biztos megnyalná mégegyszer.

Jani: Vigyél még belőle Pityukám. Legalább ez legyen neked jó. Mert ez mindig olyan, ettől nem kell félni, ez mindig olyan, hogy: jó.

Marika: Ez legalább olyan, hogy tudni lehet róla.

4. jelenet

(Ketten a konyhában)

Jani: Nagyon jóban van a Pityu ezzel a főorvossal, mi?

Marika: Hát szomszédok.

Jani: De átvinni a kolbászt, az már bizalmas dolog.

Marika: Mért, mi is szoktunk vinni kóstolót, ha vágunk.

Jani: Jó, de a Pityu nem vágott.

Marika: De kapott tőlünk a Pityu és azért.

Jani: Nekem ez furcsa, hogy mit keres a Pityu egy főorvosnál. Az azért nem olyan mindennapi dolog, hogy mondjuk szerelő.

Marika: Hát nem szerelő, de attól még lehet, hogy olyan egyszerű ember, aki a Pityuval is el tud beszélgetni.

Jani: És az öregasszonyt akkor mért nem ő kezelte, mért nem ő?

Marika: Honnét tudod, hogy nem ő kezelte?

Jani: Mert mondta a Pityu, hogy a főorvos nagyon tudja, hogy mennyi időt lehet bent lenni a fülkében, ha van a tüdőszűrés. Akkor nem lenne mellrákja az öregasszonynak, akkor biztosan nem.

Marika: És mi van, ha mégis ő kezelte, akkor mi van?

Jani: Csak arra gondolok, hogy nem lehet, hogy a Pityu megállapodott a főorvossal, hogy a kolbászt, meg mást is vitt neki. Hogy el lehet képzelni, hogy van valami egyezség közöttük...

Marika: Miben állapodtak volna meg?

Jani: Hogy a főorvoshoz megy a Pityu anyósa vizsgálatra. Hogy azt mondta a Pityu a feleségének, hogy mondja azt az anyósának, hogy a főorvoshoz menjen, mert az szomszéd, és ingyen is van, meg nagyon is jó, a Pityu szomszédja nagyon, a legjobb Pesten, mert nincs is más Pesten, aki röntgenből főorvos.

Marika: Az lehet, hogy odament, mert mért ment volna máshoz. Főleg, ha ingyen, meg ismerős is.

Jani: Hát ez az, én is ezt mondom.

Marika: De mi van akkor, nem értem.

Jani: Hát rakd csak össze a dolgot, hogy mit mondott a Pityu az orvosnak, na mit mondott?

Marika: Mit mondott volna, hogy ez az ő anyósa, hogy vizsgálja meg.

Jani: Azt mondta biztos azt, hogy ez az ő anyósa. Lehet, hogy ennyi is elég volt, mert már korábban beszéltek róla, mikor a kolbászt átvitte.

Marika: Miről?

Jani: Hogy eressze rá a főorvos a sugarat a vén kurvára, hogy a főorvos nyomja rá a teljesen sugarat, hogy megszabaduljon a Pityu a vén kurvától. És a Pityu meg viszi a kolbászokat. Az volt az üzlet, például a kolbász. Meg a szalonna, meg az a kis házi savanyú. Hogy a Pityu nem is evett a kolbászból.

Marika: Hogy a mi kolbásznunk miatt kapott rákot az öregasszony?

Jani: Áttételesen.

Marika: Hogyhogy áttételesen?

Jani: A rák az ilyen áttételes dolog.

Marika: Ezt azért nem hinném a Pityuról, hogy ilyen legyen, hogy gyilkos lenne a Pityu.

Jani: Lehet, hogy nem, csak felmerült, hogy ezt lehetett volna csinálni, ha az öregasszony magától nem kapja meg a rákot.

Marika: Még jó akkor, hogy megkapta magától. A Pityu így legalább nem lett gyilkos.

Jani: Ja, az már nagyon szar lenne a Pityunak, ha még gyilkos is lenne.

5. jelenet.

(Udvar, a Pityu bácsi fia érkezik)

Laci: Ki ez a gyerek?

Gyerek: A Pityu bácsi fia.

Laci: Ennek van farmegnadrágja.

Gyerek: Vett neki az anyja.

Laci: Az drága dolog.

Gyerek: Egy havi fizetés.

Laci: Gazdag az anyja?

Gyerek: Nem tudom. Lehet, vagy ha ő nem, akkor az anyjának az anyja.

Laci: Vagy a Pityu bácsitól szedték el a pénzt.

Gyerek: Mért Pesten elszedik?

Laci: El. Ott olyan nők laknak, hogy el. Meg megszámojják, hogy pont annyit viszel-e haza, mint ami a papíron van, aztán egy üveg bor ára is föltűnik nekik.

Gyerek: Nálunk ez nem lehetne.

Laci: De ott így van, érted, aztán elköltik kenőcsre.

Gyerek: Milyen kenőcsre?

Laci: Amivel a bürüket kenik, hogy ne öregedjenek. Mondta a Szabó Lajos bácsi, hogy amikor ment megnézni a fiának a mennyasszonyát Pesten, nem tudta eldönteni, hogy melyik a mennyasszony, melyik az anyja, annyira egyformák voltak életkorban. Hogy az asszonyon nem látszott, hogy negyvenhét.

Gyerek: Nem láttam még a Pityu bácsi feleségét, még soha nem volt ott, meg ide se jön.

Laci: Lehet, hogy nem is az öregasszonyhoz jár.

Gyerek: Hát kihez?

Laci: Pesten bármi lehet. Nincs az, hogy most ez a férjem és kész. Ott nem állnak meg.

Gyerek: Szar lehet a Pityu bácsinak, nem csodálom, hogy szétvannak az idegei.

Laci: A fateromnak még a farmer is elég volna, már attól szétmenne a feje, már a farmer árától, ha megtudná, hogy a muterom ilyet vesz nekem, akkor a muteromat bedobná a szecskevágóba a faterom és felvágna a marháknak, hogy tej lenne a muteromból.

Gyerek: Hogyhogy tej?

Laci: Áttételesen, hogy a tehenek megennék és úgy. De nem is merne a muterom ilyen farmerral próbálkozni, egy lasztexnadrág a maximum.

Gyerek: Én is veszek magamnak.

Laci: Mit?

Gyerek: Farmert.

Laci: Tényleg? Mikor?

Gyerek: Ha Pestre kerülök suliba.

Laci: Az jó lesz.

Gyerek: Ha veszek?

Laci: Meg Pesten lenni, az jó dolog. Főleg farmerban, az a legjobb.

Gyerek: Bár nem mindenki bírja. Például a faterom szerint a Pityu bácsi se bírja megszokni, hogy lehet, hogy visszajön majd ide a faluba.

Laci: Az szar lehet.

Gyerek: Micsoda?

Laci: Rájönni később, hogy vissza kell jönni, hogy az nem volt jó, hogy odament, hogy pont az lett a rossz, amiről biztos volt, hogy jó lesz. Szembesülni azzal, hogy kár volt.

Gyerek: De az a Pityu bácsival volt, velem nem úgy lesz.

Laci: Nem, veled nem. Legalábbis nem lehet, hogy veled is épp az legyen, mint pont a Pityu bácsival lesz.

Pityu bácsi fia: Sziasztok.

Gyerek: Szia, te vagy a Pityu bácsi fia, mi?

Pityu bácsi fia: Az, naná, ki más lennék. Tudtátok, hogy én jövök, nem?

Gyerek: Persze, hogy tudtuk, mert előre szólt a faterod, meg hogy mindig fogsz ide jönni.

Pityu bácsi fia: Mondta az öreganyám, hogy itt vártok rám az udvarban, mert ez van megbeszélve veletek.

Laci: Jó nadrágod van.

Pityu bácsi fia: A mamám vette. Pesten különben mindenkinek van.

Laci: Farmerja, mindenkinek?

Pityu bácsi fia: Általában, csak a nagyon hülye gyerekeknek nincs.

Gyerek: Azok miben járnak?

Pityu bácsi fia: Ilyen műszálas élgatyában vagy mackóban *(Egyik gyereken élgatya, a másikon mackó)*

Gyerek: Szar lehet nekik ott Pesten. Hogy nekik nincs, ami mindenkinek van.

Pityu bácsi fia: Persze itt jól néznének ki, ha itt laknának.

Laci: De ugye nem laknak itt.

Pityu bácsi fia: Rossz lehet itt lakni, nem. Azért itt nem csinál az ember semmit.

Gyerek: Hogyhogy nem?

Pityu bácsi fia: Hát nem jár nyaralni.

Laci: Mért te jársz?

Pityu bácsi fia: Én most is nyaralok.

Gyerek: Hol?

Pityu bácsi fia: Itt.

Laci: Akkor mi is nyaralunk.

Pityu bácsi fia: Hogyhogy ti is?

Laci: Hogy mi is itt vagyunk és ha te nyaralsz, akkor mi is nyaralunk.

Pityu bácsi fia: De aki nyaral, az nincs ott egész évben, értitek, csak két hetet van ott, úgyhogy ti itt nem tudtok nyaralni.

Laci: Mi egész évben nyaralunk gyerek, érted, egész évben, még télen is nyaralunk, érted, amikor esik a hó. Ez egy olyan hely. Itt eleve nyaralóknak születnek az emberek.

Pityu bácsi fia: De aki nyaral, az azt csinál amit akar, értitek.

Gyerek: Mi is azt csináljuk, amit akarunk, pont azt csináljuk.

Pityu bácsi fia: Most például mit akartok csinálni?

Gyerek: Most itt akarunk ülni, nem igaz Laci.

Laci: De, pont itt akarunk ülni.

Pityu bácsi fia: De az nem olyan, amit nem szabad. Csak akkor csinálod azt, amit akarsz, ha olyat is csinálsz, amit nem szabad.

Gyerek: De itt nincs olyan.

Pityu bácsi fia: Nincs?

Gyerek: Nincs.

Pityu bácsi fia: Kár.

Laci: Nem kár. Akkor lenne kár, ha lenne olyan, de itt nincs, mert mindent szabad.

Pityu bácsi fia: *(Leül ő is, hallgatnak)* Nem másszunk föl erre a szénakazalra.

Oda a kazal tetejére, az jó lenne, nem.

Gyerek: Nem.

Pityu bácsi fia: Mért nem, inkább itt ülünk? Már szétnyomja a seggemet ez a szar deszka.

Gyerek: Oda nem szabad.

Pityu bácsi fia: Hogyhogy nem?

Gyerek: Mert nem engedi a nagyfaterom.

Pityu bácsi fia: Akkor mégse lehet azt csinálni, amit akar az ember, nektek azt nem.

Laci: Csak a nagyafaterja miatt nem, mert az nem örülne, ha széttúrnánk.

Pityu bácsi fia: Ki nem szarja le az öreget, majd összerakja, nem, legalább nem unatkozik, lesz egy kis plussz meló este.

Gyerek: Nem akarok ilyet csinálni, nem érted.

Pityu bácsi fia: Szóval ebből látszik, hogy ti nem nyaraltok, csak itt vagytok, csak én nyaralok. Ha akarok fölmegegyek rá, értitek, ha akarok akkor fölmászok a tetejére. Mert nekem szabad, mert én itt nyaralok. És aki nyaral, az azt csinál, amit akar.

Gyerek: Inkább ne mássz föl, mert engem fog lebaszni a nagyfaterom, hogy szétszartuk a kazlat. Mert hozzád nem szól, utálja, ha valaki farmernadrágban jár, azokhoz nem szólna, úgyhogy hozzád se.

Pityu bácsi fia: Én fölmászok, én azt csinálom, amit akarok, nem az van, hogy lebaszhat a nagyfaterom, mert nekem nincs is nagyfaterom, hogy téged meg lebasznak, az nekem mindegy, mert te nem vagy szabad, te csak azt csinálhatod, amit engednek, mert te nem nyaralsz, mint én. Te mindig itt vagy, ez a különbség, nem a farmernadrág.

Laci: Figyelj, a haveromat hozod szar helyzetbe, érted, mert a nagyfaterjának hiába mondja, hogy nem ő csinálta.

Pityu bácsi fia: Leszarom, az nem az én dolgom, hogy mit csinál a nagyfaterja, nekem szabad, mert ha nekem nem szabadna, akkor engem baszna le, ha nem szabadna, de szabad.

Gyerek: Ne mássz már föl! Tisztára szétszarod!

Pityu bácsi fia: Gyetek utánam, gyertek már.

Laci: Mi nem megyünk

(Föler)

Pityu bácsi fia: De kurvára kicsik vagytok innét, ennyire kicsik vagytok *(mutatja a kezével)*. Azért nem mertetek jönni, mert ennyire kicsik vagytok, most innét látszik, hogy kicsik. De rugózik, mint a francia ágy, ilyenért a vidámparkban fizetni kell. Tiszta luxus, mint a cirkuszban az ugrócsoport!

Laci: Hülye bunkó.

Gyerek: Pont az.

Pityu bácsi fia: Gyertek már! Ha följöttek, akkor ti is nyaraltok, ha fölmásztok érted, akkor ti is, ha utánam jöttök, akkor ti is azt csináljátok, amit akartok, úgylis le fog baszni a nagyfaterod, ha nem jössz föl akkor is le fog, érted, akkor is, akkor meg mért nem jöttök föl?

Gyerek: Nem szabad.

Pityu bácsi fia: Mondom, hogy nem nyaraltok.

Laci: Hülye, fasz.

Gyerek: Mért pont ilyen gyereke van a Pityu bácsinak?

Laci: Biztos az anyjától.

Gyerek: Az lehet.

Laci: Különben mért úgy szedi a nagyfaterod a szénát, hogy alulról kihurcolja?

Gyerek: Nem tudom, így kell, mindig is így szokta. Fülülről nem is lehet.

Laci: Az igaz. Kurva jól néz ki, különben. Olyan a kazal, mintha ilyen hülye sapkája volna érted miki.

Gyerek: Tényleg, erre még nem is gondoltam. Eresz.

Laci: Hogy tud az ott fölül megállni a levegőben?

Gyerek: Nem tudom. Összetartja a teteje, úgy van rakva, hogy összetartsa, a szálak, érted.

Laci: Azért az egész alját nem lehetne kiszedni.

Gyerek: Most mér mondasz ilyen hülye dolgokat, mi áll meg a levegőben?

Laci: A kés.

Gyerek: Hogyhogy a kés?

Laci: Semmi, csak ilyen mondás, hogy megáll a kés a levegőben.

Gyerek: Ja, az más, ha csak mondás, mert különben a kés is leesik, még jó ha nem a lábába áll az embernek.

Laci: A Pap Gyuri bácsi, a hentes, mikor bebaszott, leejtette a kést. Azt a kurva jó böllérekést, amivel szűrni lehet, azt. És pont átvitte a lábfejét.

Gyerek: Hogy mért van az, hogy pont úgy esett, mert különben eshetett volna másképp is.

Laci: De nem. Mert pont úgy. Vácon varhatták.

Pityu bácsi fia: Gyertek már? Gyertek föl, ez rugó, értitek, mint a rugó.

Gyerek: Mindjárt odaér.

Laci: Hová?

Gyerek: Ahol nincs alja.

Laci: Leszakad?

Gyerek: Nem tudom.

Pityu bácsi fia: Itt rugózik legjobban.

Laci: Jóhogy, nincs alatta semmi.

Gyerek: Le se szakad?

Laci: Le fog baszni a nagyfaterod, ha leszakítja.

Gyerek: Mondtam neki, de le se szarja, látod, hogy le se szarja.

Laci: Na most, most, nem, most megcsúszik, pájng. Végre leesett ez a hülyegyerek.

Gyerek: Le az anyja picsájáért ment oda föl a barom, hogy szétbassza a nagyfaterom szénáját.

Laci: Mi van gyerek, mi van, másszál már elő!

Gyerek: Gyere már ki, mit szarakszol ott a szénában!

Laci: De kurvára csendbe van, mi a fasz történt vele, elszakadt a farmergatyája, vagy mitől van befosva.

Gyerek: Figyelj már Laci, mi az a piros, bassza meg, mi a szar folyik ott.

Laci: Piros, mitől vérzik a gyerek, a széna átszúrta a fejét, vagy mi a szar.

Gyerek: A rohadt életét, szaladj orvosért, a villa, bassza meg beleesett a villába.

Laci: Mit keresett ott az a hülye szerszám, minek volt ott.

Gyerek: Kihurcolni a szénát, menj már...

Laci: Megyek, akkor megyek.... Csak nem értem, mért volt ott az a villa.

Gyerek: Az öregnek a széna miatt.

6. jelenet

(Konyha)

Marika: Mi volt?

Jani: Nem fájt neki, csak meghalt.

Marika: Az senkinek nem fáj, hogy meghal, csak míg odajut.

Jani: Egy pillanat volt. Még élt, aztán mindjárt nem. Beszaladt a szemén a villa jobb ága.

Marika: Átszúrata?

Jani: Vak lett volna arra a szemére, ha nem megy tovább.

Marika: De továbbment

Jani: Tovább. Épp úgy esett hogy ott érte, ha egy kicsit, egy arasszal arrébb csúszik meg a gyerek akkor megússza.

Marika: Ha nem ez történik, akkor persze más. Akkor most él. De nem él.

Jani: Az orvos mondta az asszonynak, hogy csak annyi volt, hogy meghalt és nem tartott sokáig, mikor már mentek, akkor már nem volt semmi ott, csak a halott gyerek.

Marika: Az asszony?

Jani: Az asszony csak zokogott, hogy a Pityu miatt van, azt mondta, a Pityu csinálta. A Pityu megölte a gyereket, hogy idehozta, ha nem hozza ide, akkor a gyerek még most is van. Nem úgy, mint most, hogy nincs.

Marika: Hogy ő volt az oka, a Pityu?

Jani: Mert lehozta a Rózsika nénihez a gyereket, nyárra, azért.

Marika: De hát nem tudta otthon, dolgozott, az asszony meg a kórházban.

Jani: Erre nem gondol, hogy ha neki nem kell a kórházban lennie, meg ha az öregasszony nem lesz rákos, akkor a Pityu nem hozza ide a gyereket. Csak azt

mondja, hogy a Pityu a lakás miatt vette el, és hogy az azért az ő nevéen van, mert az öregasszony vette és neki íratta rá a nevére, és a Pityu oda többet nem mehet be. Elzavarja otthonról.

Marika: És a Pityu? Mi lesz akkor a Pityuval?

Jani: A Pityu haza fog jönni.

Marika: Haza? Hogy otthagyja a lakást, amiért annyit dolgozott, ott az egész Pestet, a metrót, meg a ganzmávagot?

Jani: Ott. És ideköltözik a Rózsika nénihez.

Marika: Mikor?

Jani: Párnap múlva.

Marika: Lehet, hogy így lesz jó a Pityunak. Amúgysem tudott ott Pesten megszokni.

Jani: Nem szeretett ott. Főleg a zaj miatt. Meg hogy kicsi volt.

Marika: Pedig milyen jó helyen laktak: Angyalföld, nagyon szép neve van.

Jani: Mért van az, hogy valakinek meghal a gyereke?

Marika: Nem lehet tudni. Büntetés.

Jani: Mért kell egy ilyen gyereket megbüntetni? Kinek ártott az?

Marika: Nem a gyereket, hanem a szülőket.

Jani: Én nem tudnék így büntetni.

Marika: Én sem.

Jani: És az egészben benne van az isten. Milyen akkor az, ha ilyen dolgokba belekeveredik?

Marika: Micsoda?

Jani: Az isten.

Marika: Nem tudom.

7. jelenet

(Udvar)

Laci: Jól szétjött ez a kazal. Nagyfaterod szólt valamit?

Gyerek: Semmit, ki se mert jönni.

Laci: Pedig ő nem tehet róla.

Gyerek: Senki se tehet róla.

Laci: Tudtad, hogy ott van?

Gyerek: Micsoda?

Laci: A villa.

Gyerek: Tudtam.

Gyerek: Mért nem szóltál?

Gyerek: Nem jutott eszembe.

Vége